

8 БЕРЕЗНЯ — МІЖНАРОДНИЙ ЖІНОЧИЙ ДЕНЬ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАІН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ

РІК ВИДАННЯ 3-й
Газета виходить
щотижня

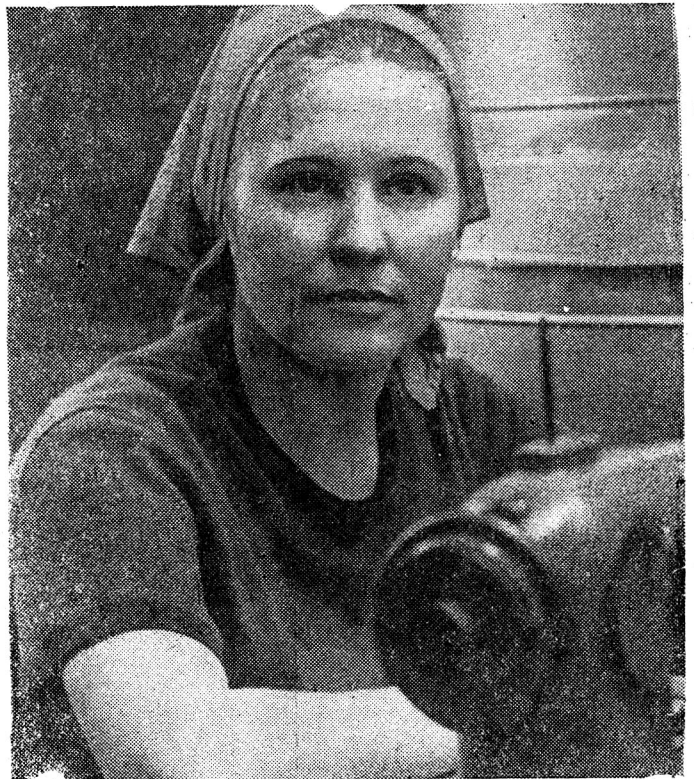
ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 10 (140)

Субота, 7 березня 1970 року

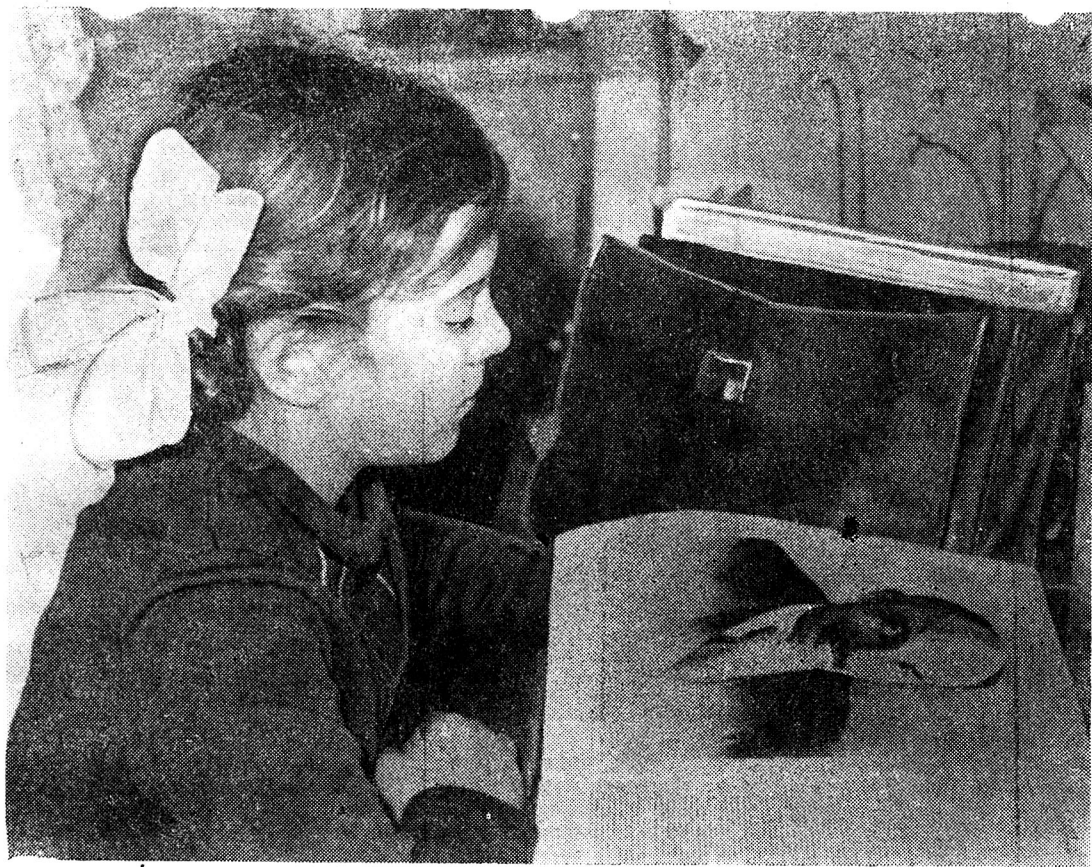
Ціна 2 коп.

У Лідії Лях по-весняному піднесений робочий настрій. Працюючи швеєю-мотористкою на Херсонському УВП, вона щодня виконує змінні норми виробітку на 140 процентів і видає продукцію тільки високої якості.

На фото: ударниця комуністичної праці Лідія Лях.

Фото О. ПАНЧУКА.

Хочу знати все про Леніна.

ЖІНОЧІ РУКИ

Ці руки тримали колись автомат,
Бинти накладали на рани.

Як бомби боявся їх розлючений
кат,

Мов сонця холодні тумани.
Вони серед чорних, війни,

близкавиць,
Під градом осколків пекучих,

Життя напівмертве, що падало
ниць,

Виносили з пекла на кручі.
І той, хто забув, що є ласка

й любов,
Втрачаючи силу й надію,
В теплі їх ожив, народився і знов,
Творив,

піднімався
і мріяв.

А згодом з руйн піднімали віки,
Сади кучеряві садили.

Полотна доріг розстеляли в роки
І в праці засмаглий мужніли.

Ставали важкі й мозолисті
в труді,

Брунатні, як втомлений вечір.
И мов промені щастя лягали тоді,

Вінками коханням на плечі.
О руки жіночі, — це щирість одна...

І меж її в часі немає.
За те, що хвилює душу до дна —

Я серцем до вас
Припадаю.

Іван ГОНТАР.

У БРИГАДАХ КОМУНІСТИЧНОЇ ПРАЦІ

ВЗІРЕЦЬ ДЛЯ ВСІХ

У великому колективі Луцької швейної фабрики, де шують чоловічі костюми різних розмірів і фасонів, працює понад 50 глухих жінок і дівчат. Їх обслуговує інструктор-перекладач Раїса Леонтіївна Сидоренко. Вона користується авторитетом і повагою серед робітниць.

Більшість глухих швейниць, як от Роза Білобровець, Ольга Пріс, Надія Панас, Олена Іванова, Євгенія Мартинюк, Надія Нісевич, працюють в бригадах комуністичної праці і носять високе звання ударниць. Вони щомісячно перевиконують виробничі завдання на 110 і більше процентів і видають продукцію тільки відмінної якості.

Нові трудові подарунки ударниць комуністичної праці готують до ленінського ювілею. Вони у всьому служать взірцем для молоді.

У минулому році Євгенія Мартинюк без відриву від виробництва успішно закінчила 12 класів вечірньої школи, Надія Нісевич продовжує своє навчання. Знаходять вони час і для активної участі в гуртках художньої самодіяльності та спорту.

М. ГЛОДІН.

ЗАВДЯКИ ЗЛАГОДЖЕНІЙ ПРАЦІ

На тиждень раніше строку виконали лютневе виробниче завдання швейники Львівського учбово-виробничого підприємства № 1. Виготовлено понад план продукції на 22 тисячі карбованців. Зекономлено сировини і матеріалів на 8 тисяч карбованців. Злагоджено працював колектив підприємства в минулому місяці. Дільниці майстрів Ф. Антонової та А. Курилас щоденно в середньому виконували змінні норми на 104—106 процентів, виготовляючи продукцію тільки високого гатунку.

Ставши на ленінську трудову вахту, постійно перевиконували виробничі завдання швейки М. Шевчук, Д. Вахулович, М. Лук'яненко, М. Сіренко, А. Муц та багато інших. Першість у соціалістичному змаганні зайняв цех, котрий очолює Ш. Майданик. Виробничий план ювілейного, останнього року п'ятирічки, львівські швейники зобов'язалися виконати достроково: до 1 серпня. Річне завдання — до 15 грудня цього року. Виготовити надпланової продукції на 100 тисяч карбованців.

Л. АЛФІМОВА.

АКТИВНІ ВУДІВНИЦІ КОМУНІЗМУ

8 БЕРЕЗНЯ — Міжнародний жіночий день, день солідарності жінок-трудівниць всіх континентів у боротьбі за рівноправність, за мир, за національну незалежність народів, за демократію і соціалізм. У нинішньому році цей день буде відзначатись напередодні 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Жінки Країни Рад стали рівноправними господарками у всіх сферах народного господарства, науки і культури, активними учасницями в громадському житті. Серед загальної кількості населення нашої країни — 50 процентів жінок, зайнятих громадсько-корисною працею. У галузі народної освіти жінки становлять 72 проценти, в торгівлі і громадському харчуванні — 75 процентів, в охороні здоров'я — 85 процентів жінок.

Наш народ ніколи не забуде героїчний подвиг жінок в тилу і на фронті у роки Великої Вітчизняної війни. У повоєнні роки жінки виступали ініціаторами соціалістичного змагання за дострокове виконання державних планів, з цінним починком у промисловості і сільському господарстві. Всім відома московська ткаля М. С. Іванникова, почин якої підхопили колективи підприємств нашої країни — боротись за економію сировини та матеріалів з тим, щоб в день суботника, який буде присвячений славному ювілею, працювати на зекономлених матеріалах та сировині. Московська ткаля З. П. Пухова виступила ініціатором за дострокове освоєння проектних потужностей нового обладнання.

Багато послідовниць З. Пухової та М. Іванникової серед трудівниць нашого Товариства. Закрійниця Одеського УВП-2 Г. Полушко виїшла переможцем у соціалістичному змаганні на честь ленінського ювілею. Обласна рада профспілки присвоїла їй звання «Краща по професії». Майстер дільниці Білоцерківського УВП Ф. Карук, не тільки сумлінно працює, а й вносить раціоналізаторські пропозиції. Лише в 1969 році п'ять раціоналізаторських пропо-

зицій, які вона внесла, дали підприємству 2500 карбованців економії. Вже тепер багато робітниць УВП працюють в рахунок 1971—72 років. Багато жінок працюють на відповідальних, керівних та інженерно-технічних посадах нашого Товариства. Серед них — директор Артемівського УВП Г. Бондаренко, голова Ворошиловградського облвідділу УТОГ Т. Пілякіна, голова Одеського облвідділу УТОГ В. Семенова, директор Курсової бази Т. Філяніна, директор Херсонського УВП Н. Титова, голова Полтавського обласного відділу УТОГ А. Григоренко та багато інших.

Батьківщина гідно оцінила творчий труд жінок, партія і уряд нагородили більше мільйона жінок орденами і медалями. Всенародною увагою і любов'ю оточена в нашій країні жінка-матір, яка з високим почуттям відповідальності перед Батьківщиною виконує свій материнський обов'язок. У нашій країні інтереси жінки-матері охороняються законом. В країні створені тисячі спеціальних медичних закладів, родильних будинків, поліклінік, консультацій. Вивільняючи домашню працю жінок, створені побутові підприємства: пральні, кравецькі майстерні, фабрики хімічної чистки та інше.

Рівноправність жінки в Радянському Союзі є яскравий приклад для жінок капіталістичного світу у їхній боротьбі за рівноправність і незалежність.

В обстановці великого політичного і трудового піднесення готується радянський народ зустріти 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Радянські люди наполегливо працюють над перетворенням у життя рішень XXIII з'їзду КПРС по створенню матеріально-технічної бази комунізму. Разом з радянським народом самовіддано працюють глухі трудівниці, вносять свій посильний вклад у загальний доробок країни, готують нові трудові подарунки до ленінського ювілею.

М. НЕПЛЮЙ.
Заступник голови президії ЦП УТОГ.

ЗА ПРИКЛАДОМ ВЧИТЕЛЯ

Коли у 1965 році Садгирське учбово-виробниче підприємство почало освоювати галантерейне виробництво, група робітників УВП була відряджена на Чернівецьку текстильно-галантерейну фабрику для оволодіння професією плетельника. Був і серед них Григорій Примаков.

Професія йому сподобалась і він освоїв її за короткий період. Після закінчення навчання Г. Примаков став працювати інструктором виробничого навчання на Садгирському УВП. За неповні два роки він навчив професії плетельника більше 30 чоловік, які й стали ядром нового цеху. Більшість учнів Григорія Миколайовича, за прикладом свого вчителя, відмінно працюють. Це І. Лозян, З. Га-

маль, С. Скрипичук, В. Затолочний та інші.

Для того, щоб вироблювана продукція користувалася попитом, необхідно постійно обновлювати асортимент. Г. Примаков брав участь у впровадженні у виробництво 20 текстильно-галантерейних виробів. В порядку обміну досвідом Григорій побував на Московській текстильно-галантерейній фабриці.

В даний час Г. Примаков працює у виробничій лабораторії УВП безпосередньо над освоєнням нових видів продукції. За короткий час цією лабораторією розроблено десять нових видів продукції.

П. ГОРБУНОВ.

Ця ясноока дівчина—контролер якості готових виробів Чернівецького УВП. Задоволена посмішка не сходить з обличчя Марії Довгань. У передсвятковий березневий доробок колективу вона внесла і свою частку праці.

ПОЛУДЕНЬ ВІКУ

Чим ближче знайомишся з цією людиною, тим більше проймаєшся до неї повагою. Кремезний, середнього росту, він ходить повільно і неквапливо, завжди чомусь заклопотаний. Спокійні, вдумливі очі світаються розумом. Як дуб, що пускає свій корінь глибоко в землю, він міцно вріс у життя, знайшовши єдину нескхибну дорогу—почесний шлях творця і трударя.

Троян Вікторович Брезний сидить за столом, нервово перебирає краєчок кумачевої скатертини. У швейний цех Чернівецького учбово-виробничого підприємства зазвілилися трудівники, щоб привітати ювіляра. Із 50 прожитих років—25 віддано Товариству...

...То, здається, було вчора: босоніж мчав скошеними луками понад бурхливим Прутом. Звідти добре було видно Чернівці, завітчані зеленими буками. А ввечері у тихому провулку чекав з роботи батька. Той клав на плече малому важку трудову долоню, виймав з кишені кусень хліба. Протягав, пояснюючи жестами:

— Подарунок від зайця... Бери, сину...

І, відвернувшись, непомітно змахував скупу чоловічу сльозу.

Швидко минули золоті роки дитинства. Тяжко жилося під владою румунських бояр. Прийшла і його черга допомогти родині. Віддав батько малого в науку до кравця, який мав власну майстерню. Навіть тепер, згадуючи той час, Троян Вікторович не може стримати сумного зітхання. Три роки живився Брезний у хазяїна. Та хіба то можна назвати навчанням? Він був і прислужником, і нянькою, і сторожем. Колов дрова, носив воду, прибирав хату. Працював по 12 годин на день.

Незабутній 1945 приніс на Буківину нове, щасливе життя. Троян Вікторович вступає в члени

Українського товариства глухих. Спершу в Чернівцях відкрили маленьку майстерню, де він почав працювати. Згодом, коли з маленької майстерні виросло учбово-виробниче підприємство, Брезний став інструктором виробничого навчання.

Велика відповідальність лягла на плечі Трояна Вікторовича. Багато питань постало перед ним і всі потребували негайного вирішення. Адаже саме під наглядом інструктора юнаки та дівчата роблять перші кроки на шляху до оволодіння робітничою професією. Від того, які будуть ці кроки, залежить майбутнє вихованців, бо вихователь — переносієць доброго, вічного. Він намагався до кожного учня знайти індивідуальний підхід. Знаходив вільну хвилинку, щоб поговорити з кожним окремо. Часом відчував, що бракує знань, і Троян Вікторович закінчує вечірню школу робітничої молоді. Та ночами, прокидаючись від болю в серці, тривожно міркував, чи все вірно робив, чи не травмував чинсь молоді душу нещирим словом.

Плин спогадів про минуле раптово перервався. Це з вітальним словом до ювіляра першою звернулася комуністка Антоненко. Поздоровила, вручила почесні грамоти обидвоім та УВП, піднесла квіти. Потім слово взяла начальник швейного цеху А. Петрова:

— Двадцять п'ять років віддав Троян Вікторович Брезний нашому Товариству, та найсвітлішому в житті людини—праці. Праця викувала волю, принесла повагу,

То був незвичайний збір—збір дружини, присвячений 40-річчю з дня народження Героя Радянського Союзу Валентина Котика, ім'я якого носить піонерська дружина нашої школи.

ПАМ'ЯТНИЙ ДЕНЬ

Готувалися до нього заздалегідь. В усіх класах проводилися бесіди про Валю Котика, учні читали книги про героя. У кожному класі випустили спеціальну стінгазету, готували інсценівки, художні монтажі, вірші. Всі хвилювалися, та найбільше хвилювалися учні третього класу, яких приймали в цей день в піонери. Хвилювало учнів і те, що на збір дружини був запрошений Герой Радянського Союзу Михайло Гаврилович Замула, слюсар тресту «Нафтобурмашремонт» м. Калуша.

Який то він, живий герой? Чи прийде на збір?—думали діти.

Та Михайло Гаврилович не забарився. Він виявився досить простою людиною. Багато розповідав піонерам про те, як він брав участь у Великій Вітчизняній війні, як в 17 років за форсування річки Донець був нагороджений першою урядовою нагородою—Орден Червоної Зірки. На згадку про зустріч з героєм піонери сфотографувалися з М. Г. Замулою, вручили йому пам'ятний подарунок.

Після урочистої зустрічі з героєм голова ради дружини Є. Гандзюк розповіла учням про бойове життя Валентина Котика. Учні показали інсценівку з життя Валі Котика, читали вірші про нього. Художній гурток підготував виставку крашних робіт, присвячених цій даті.

Той день учні пам'ятатимуть довго.

С. ТЕЛЕГІНА.

Вчителька Калуської школи-інтернату для глухих дітей. Івано-Франківська обл.

авторитет. Велику роботу провів Брезний по вихованню молоді. Скільки його минулих вихованців працює на нашому УВП. Це Ганна Білобровець та інші. Зараз Троян Вікторович працює контролером, та не забуває головного—виховання молоді. Часто проводить бесіди з молодими робітниками, розповідає про кращі традиції робітничого класу. Коли хтось випустить браковану продукцію, ветеран виробництва завжди знайде час з'ясувати причину, допоможе її усунути.

Колишні вихованці Трояна Вікторовича адресували йому теплі слова подяки, підносили квіти. Говорили про його доброту, душевність, принципівність. Слова найщиріші, найтепліші йшли від серця. Особливо зворушило ветерана побажання його колишньої вихованки, швеї, Галини Яциної:

— Щастя вам, Трояне Вікторовичу, величезного людського щастя!

— Щастя...— задумливо посміхається робітник. Непрохані сльози затуманюють очі. — Щастя... Що то? Чи щастя у вихованні ним робітничий зміни? Чи те, що ім'я занесено до Книги пошани підприємства? Чи щастя в тому авторитеті і повазі, якими він користується серед людей? Мабуть, все це разом і є те, що звучить таким хорошим словом—щастя. Яке прийшло до цього в полудень віку.

В. ГЛУЩЕНКО.

СПАСИБІ ЗА ПРАЦЮ

Більше двадцяти років працював на Білоцерківському УВП Федір Якович Іванов.

Неодноразово його обирали секретарем партійної організації, головою місцевому. Чудовий агітатор і пропагандист, Федір Якович часто виступав перед робітниками з бесідами і доповідями в гуртожитку, в якому довгий час був комедантом і вихователем.

Нещодавно відбувся урочистий вечір, присвячений провадом Ф. Я. Іванова на заслужений відпочинок. Представники громадських організацій підприємства вручили Федору Яковичу цінні пам'ятні подарунки і тепло подякували за працю.

В. МОСІЧУК.

Біла Церква.

Вдумливий спеціаліст

Русявий робітник уважно обстежує пресформу, ще раз міряє мікрометром. Погляд його стає задоволеним—ремонт проведено гарно. Біля двох років працює Степан Шуфан слюсарем по ремонту обладнання в Самбірському філіалі Львівського заводу електровимірювальних приладів.

Степан—вдумливий спеціаліст. Отримавши завдання, він ніколи не приступить до виконання, не обміркувавши його заздалегідь. С. Шуфан зарекомендував себе з

найкращого боку, показує зразки самовідданої, творчої праці. Наведу такий приклад: необхідно було терміново відремонтувати штамп. Зривався випуск продукції. Час давався обмежений—дві зміни. Молодий спеціаліст зробив штамп за півтори.

Нині Степан Шуфан успішно несе ленінську трудову вахту, виборює почесне звання ударника комуністичної праці.

Г. МЕЛЬНИК.

ПРАЦЮВІТИ ДІВЧАТА

Недавно я разом з перекладачкою Олександрійського клубу Раїсою Омелянівною Липко завітав до первинної організації УТОГ міської швейної майстерні. В приймальні увагу привернули гарні пальта, пошиті не тільки для замовників, але й на продаж. Їх шили дівчата з бригади закрійниці Віри Ковальової. Ми заглянули до цеху де вона вміло розпоряджалася як прасувати, як треба пришити комір, де скласти готову продукцію. Я попросив Віру розповісти про справи бригади.

— Не знаю, з чого почати,—зняючіла бригадир.—Працюємо як і всі. Дівчата в бригаді підібралися здібні, працелюбні. Серед них—Катерина Тараненко, Текля Миколащенко, Олександра Шафі-

рова, Тетяна Бишевська, Євгенія Момот. Вони люблять свою справу.

В інших працівників майстерні я того ж дня довідався, що бригада закрійниці Віри Ковальової достроково виконала минулорічне завдання і зайняла перше місце в соціалістичному змаганні серед колективу майстерні. Бригаді присвоєно звання комуністичної і видано грошову премію.

Приймальниця замовлень Ліда Кондрус розповіла, що замовники завжди просять, щоб їх роботу виконувала тільки бригада Віри Ковальової.

Шанують люди працюючих.

Л. ОВЧАРЕНКО.

Олександрія, Кіровоградська обл.

У високих виробничих показниках, що досягли за останній час трудівники Херсонського УВП, є вагомих трудовий вклад і Світлани Шраменко. Вона завершує процес виготовлення робочого одягу, пришиваючи гудзики і обробляючи петлі. Змінні завдання Світлана виконує на 140 процентів.

На фото: Світлана Шраменко за роботою.

Фото О. ПАНЧУКА.

ОГЛЯД СТІННОЇ ПРЕСИ

«СУПУТНИК»—стіннівка Хмельницького міжрайвідділу УТОГ вважається однією з кращих газет в обласному відділі. Тому й не дивно, що на огляді стінної преси, що проводився наприкінці минулого року «Супутнику» присуджене друге місце, а членам редколегії—

ницького району. Тут же вмішувалося її фото.

Газета постійно друкує на своїх шпальтах замітки і зарисовки про ударників комуністичної праці колгоспного села та державних підприємств, про виїзди з концертами учасників художньої самоді-

ПЕРШОЧЕРГОВЕ ЗАВДАННЯ

вручено грошову премію.

Редактор газети—А. Савченко, художній керівник Хмельницького Будинку культури, енергійний, ініціативний працівник. І, треба сказати, що саме завдяки їй та чотирьом членам редколегії, газета здобула неабиякий успіх у своїх читачів. Вона добре художньо оформлюється. У цьому заслуга, насамперед, членів редколегії, художниці П. Петрівської.

Переглядаємо минулорічні номери.

Газета виходить щомісяця. В ній висвітлюються найрізноманітніші питання життя і діяльності Хмельницького міжрайвідділу УТОГ та будинку культури. Про спортивні новини часто пише інструктор по фізкультурі В. Журба, бібліотекарка В. Чурилова та інші.

Третій номер був присвячений Міжнародному Дню жінок—8 березня. Газета відмічала кращих трудівниць промисловості та сільського господарства. Серед них, під окремим заголовком—«Люди ранкової зорі». Йшлося про благородну і почесну професію доярок. Передусім, про Олену Турчинець, колгоспницю артілі імені Красіна села Маломоленти Хмель-

яльності, про відвідання глухими трудівниками музею ім. М. Островського, трудові успіхи комсомольців, спеціальні добірки матеріалів до святкування річниці з дня народження В. І. Леніна, 50-річчя комсомолу України, Всесоюзного дня фізкультурника, Дня Першого травня і Дня Перемоги.

Але поруч з цим слід вказати й на ряд недоліків, які допускає ще редколегія при випуску своєї стіннівки. Насамперед, в ній зовсім відсутні критичні матеріали, карикатури. Не було вміщено жодного такого матеріалу у всіх 12 номерах, що були випущені за минулий рік. В газеті ще відсутні рубрики, під якими можна було б подавати матеріали однакової тематики та направлення. Передові статті—загальнопланові, без конкретних цифр і фактів з життя тієї чи іншої організації УТОГ. Багато матеріалів не мають свого автора, не надає газета слова передовим виробникам, які могли б поділитися своїм досвідом роботи. Не критичувалися неваді тематичні вечори, а такі випадки, до речі, були. Редколегія не допомогла, не вказала на окремі недоліки у роботі бібліотеки та будинку культури. А саме в цьому її першочергове завдання.

Одеса... Мені і легко, і важко писати про тебе, моє чудове місто! За сивим туманом давнини я бачу, як Суворов шпагою показує на безлюдний морський берег — тут бути місту! І ось уже чудодобрих забувають перші палі. Я бачу схиленого над рукописом замріяного Пушкіна. Швидко гусне перо розкидає на папері рядки безсмертного вірша «До моря». Пушкін невіддільний від Одеси, та й Одеса немислима без нього.

Ось на обрії димок — це «Потьомкін». Я відчував гарячий подих революції — Одеса була одним з центрів революційного руху на Україні. Нашим містом пролягав один з нелегальних шляхів доставки ленинської «Іскри». Оdesити горді тим, що делегатом III з'їзду РСДРП від Одеської партійної організації був Володимир Ілліч Ленін.

Під час громадянської війни в кінноті легендарного героя Григорія Котовського воював глухий одесит І. Ельштейн. Старий воїн, як зіницю ока, береже червоногвардійську книжку та грамоту, видану Одеським облвиконкомом.

Багато різних загарбників бачило місто. Та час змив їх ганебний слід. А Одеса живе і квітне. Місто на березі моря, відкрите всім вітрам, героїчно боролось з фашистськими ордами. 73 дні тривала героїчна оборона Одеси. Понад 18 днів ворога не могли зламати волю одеситів. І місту присвоїли звання героя.

Тема героїчної оборони Одеси привернула увагу нашого художника В. Людвика. Зараз на республіканській виставці в Києві експонується його картина «Чорноморець». На ній у вогняній круговерті іде на ворожий танк невідомий матрос з пляшками запальної рідини у руках. Хоробро захищали рідне небо пілоти-випишувачі Є. Абазін, Б. Іванін. Вони загубили слух внаслідок поранення. Хай пілоти збивали ворожі літаки не над Одесою, та небо над нами одне і Батьківщина одна.

Наше рідне місто відоме всьому світові. У Парижі є Одеська вулиця. Одесою назвав свою дочку югославський комуніст Гілянович.

Одного разу, зайшовши в Оде-

ський Будинок культури глухих, я побачила двох темношкірих хлопців. Це були моряки з індійського судна. Сім років тому один з них, звуть його Радж Четанат, вперше зійшов на одеський берег. На одній з вулиць він побачив групу глухих, які жестикулювали з воїниною одеським темпераментом. У Раджа вдома залишилася глуха сестричка. Зрозуміло, він не міг пройти мимо. Моряк порозумівся з одеситами. Вони запросили його до будинку культури. Враження від баченого було таким сильним, що через сім років, київши як і в одеському порту, Радж знову завітав до будинку культури вже з товаришем. Написав два слова російською мовою: «Ленін», «Мир». Моряк розповів, що його сестричці 20 років, та ніхто не хоче брати її на роботу.

Товариство глухих пишається одеситами В. Рухледем та І. Черчесом — олімпійськими чемпіонами з боротьби, скульпторами Ф. Кірізі та В. Борисановим. Волею В. Чоботаря, який закінчив політехнічний інститут і став інженером. Робітником лісотарного заводу М. Бондаренком — кавалером ордена Червоного Прапора та багатьма іншими.

Будується Одеса. В зеленому степовому морі стають на якір все нові й нові будинки-кораблі. Та хіба можна розповісти про те, як зростає Одеса? Про багатобарвну красу міста-героя? Приїздіть до нас. Побродіть тихими зеленими вулицями, поговоріть з одеситами, послухайте бентежний крик чайок. Будьте певні, де б ви не були, вам захочеться знову і знову побувати в Одесі.

Ірина ДУЦЕНКО.

Гордість нашого колективу, — так говорять про Любов Вавричук, кращу робітницю Слов'янського учбово-виробничого підприємства.

ПЕРЕМОЖЦІ ЗМАГАННЯ

Труidники одеських підприємств нашого Товариства з честю несуть ленинську трудову вахту. Нещодавно на кожному з них відбулися збори робітників, інженерно-технічних працівників, що схвалили нові підвищені зобов'язання на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Усі три колективи підприємств дали слово завершити виконання чотиримісячного плану до 22 квітня цього року, тобто до дня знаменної дати. А п'ятирічну програму трудівники УВП-1 і УВП-3 намітили закінчити до 1 червня, а колектив УВП-2 — до 1 липня.

Значний вклад у виконання взятих зобов'язань вносять передовики виробництва. Перед у ювілейному змаганні ведуть ударники комуністичної праці К. М. Лавецький, І. А. Константинов, А. І. Стреміннов, В. П. Чернов, Я. Д. Кравець, Т. Ш. Антропотова та інші. Норми виробітку вони виконують на 150 процентів.

Щоб використати всі внутрішні резерви і достроково виконати п'ятирічку, на УВП-3 організували школу економічних знань, гуртки підвищення кваліфікації робітників по спеціальностях токаря, слюсаря, штампувальника, ливарника. Всього в цих гуртках навчання охоплено 160 робітників та 32 інженерно-технічних працівники.

Досягнуто хороших показників у змаганні «Кращий по професії». Ось що про це розповідає один з переможців, ударник комуністичної праці тов. Глушков.

— Це дуже цікавий вид змагання. Воно змушує бути уважним, акуратним, підвищувати свої знання в галузі обраної професії, і, звичайно, викликає бажання працювати ще краще. Серед робітників нашого підприємства переможцями змагання «Кращий по професії» вийшли токарі тт. Вовк, Левицький, кращими слюсарами — тт. Положенко, Мейлер та інші.

Зростає кількість трудівників, що виконали особисті плани п'ятиріччя і на УВП-2. Заспівувачами змагання стали Краматорська, Тимошук, Мамула, Лещенко й інші.

Г. ЮХИМЕНКО.

ДЖЕРЕЛО УСПІХУ

Виробничі успіхи мають під собою, як правило, міцний фундамент і добру основу.

Розгортаючи соціалістичне змагання серед робітників УВП на початку минулого року, партійна і профспілкова організації разом з адміністрацією підприємства подбали, насамперед, про створення передумов для його успішного виконання.

Під час проведення ремонту приміщення, стіни цехів було пофарбовано у м'які, приємні для ока тони, поліпшено освітлення згідно вимог НОП, а також встановлено приточно-втяжну вентиляцію. На вікнах з'явилися порт'єри, а на стінах зазеленіли квіти у гарних вазах.

У цехах на всіх універсальних швейних машинах встановили ланки з запобіжними рожками для оберігання пальців рук від попадання під голку. Крім цього, тоді ж було механізовано вантажно-розвантажувальні процеси. Тепер, наприклад, подача тканин у розкрійний цех та здача готової продукції на склад і в контейнери проводиться при допомозі транспортера.

Створення зразкового порядку на робочих місцях забезпечило високопродуктивну працю робітниць і створило добру основу для організації соціалістичного змагання за гідну зустріч ленинського ювілею, за дострокове виконання завдань п'ятиріччя. Цехи, бригади та кожна швея, зокрема, переглянувши свої можливості, боролися за виконання підвищених зобов'язань.

У натхненній і піднесеній праці минув рік. Протягом цього часу профспілкова організація не послаблювала уваги до соціалістичного змагання, особливо до питань його гласності та дійовості.

Згідно положення щомісяця систематично підводимо підсумки змагання між бригадами. Колективу, який займає перше місце, вручаємо перехідний Червоний

прапор і грошову премію. За друге місце — присуджуємо перехідний вимпел.

Гармонійне поєднання морального й матеріального заохочення викликали високе трудове піднесення серед робітників підприємства, сприяли виявленню нових резервів, підвищенню продуктивності праці. Так, друга бригада, яку очолює майстер Л. О. Константинова, п'ять місяців підряд утримувала перше місце серед колективів УВП. Бригада швей достроково виконала річний план на 105,2 проценти, випустивши понад завдання 2120 робочих костюмів.

Після незначної перерви цей колектив знову завоював перше місце серед бригад підприємства і утримує його ось уже другий місяць підряд. Відрадных результатів домоглася в змаганні бригада майстра Р. Ф. Лаврухіної та інші колективи. З перевиконанням виробничих завдань щомісяця трудяться такі швеї як Я. Є. Горюшко, В. І. Таран, Л. І. Серб, В. І. Бойко та ще багато інших.

Гласність і дійовість соціалістичного змагання привели в дію ряд невикористаних резервів виробництва. Виробничий план наше підприємство перевиконало за минулий рік по всіх техніко-економічних показниках і зайняло перше місце в республіканському соціалістичному змаганні серед УВП Товариства.

За календарем вже березень. Труidники підприємства докладають всіх сил, щоб успіхи, здобуті в четвертому кварталі минулого року не тільки закріпити, але й примножити.

В середині лютого в бригадах УВП відбулися збори, на яких трудівниці переглянули свої виробничі можливості і взяли нові підвищені зобов'язання на честь ленинського ювілею.

А. ПОТЬОМКІН.

Голова місцевого Херсонського УВП.

УДАРНИЦІ В ЧЕРВОНИХ КОСИНКАХ

Тільки-но потрапляєш до швейного цеху Вінницького учбово-виробничого підприємства, як відразу увагу привертають швейниці у червоних косинках. Це — ударниці комуністичної праці, ті, що щоденно перевиконують виробничі завдання, виготовляють продукцію тільки високої якості. Зараз

на підприємстві нараховується понад 60 ударниць. Боротьба за це звання 200 робітниць. Кожна з них намагається внести свій почесний трудовий вклад на честь ювілейної річниці — 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Міжнародний жіночий день — 8 березня — вінницькі

трудівниці зустрічають широким розмахом соціалістичного змагання, виконанням і перевиконанням виробничих завдань.

На фото (на передньому плані): швеї Вінницького УВП, ударниці комуністичної праці Л. Грищенко, Л. Ободянська та Є. Кириленко.

ЧЕРЕЗ ДЕЯКИЙ час виповниться 20 років з дня заснування нашої школи. За ці роки сотні глухих трудівників одержали середню освіту, стали свідками і активними громадянами нашої Батьківщини. Згадуючи пройдені шляхи, не можна не назвати прізвищ випускників Б. Мельника — учня Гомельського машинобудівного технікуму, Л. Кесарева заст. директора Чернівецького УВП, Є. Телевко, Т. Драч, М. Кріт, О. Князько, які учились або вчаться у Ленінградському центрі по відновленню слуху. Цей список можна продовжувати і продовжувати. Та сьогодні мені хочеться поділитися деякими думками про ті нові складні умови та труднощі, з якими зустрічається педагогічний колектив Чернівецької школи робітничої молоді № 5.

Як показала багаторічна практика, навчання глухих в старших класах виправдовує себе і з педагогічної і з народногосподарської

ВИСОКА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

точок зору. Виробництво має тепер освічених робітників. Приємно відмітити, що в останні роки стало можливим висувати глухих робітників на керівні посади — бригадирами, майстрами, начальниками цехів. Так, Я. Шетинін працює майстром мотально-в'язальної ділянки Чернівецького УВП, Л. Гуськова та Н. Ротару — бригадирами ділянок.

Вчителі при проведенні навчально-виховної роботи особливу увагу звертають на сполучення виробничої діяльності з шкільним навчанням, на застосування одержаних знань у практичній роботі. Високий рівень загальноосвітнього і культурного багажу робітників і робітниць учбово-виробничих підприємств дозволяє більш успішно вирішувати питання підвищення професійної кваліфікації. І, як наслідок, підвищення про-

дуктивності праці. Залучення робітничої молоді до навчання у вечірній школі необхідне ще й тому, що енергія і вільний час глухих трудівників направляються на корисну справу.

Новою організаційною труднощію в роботі ШРМ № 5 стало поділення класів на підгрупи. Через виробничі умови учні не можуть одночасно відвідувати заняття, а через малочисельність нема можливості відкрити змішні класи. Ось уже декілька років педагоги школи на громадських засадах три рази на тиждень проводять консультації у будинку культури з тими, хто не міг відвідати школу ввечері. Ці додаткові заняття дають можливість ліквідувати пробіли в знаннях, попередити відставання у навчанні.

Нові завдання, які стоять перед школою, потребують від учителів

постійної роботи по підвищенню професійної кваліфікації. Приймаючи до уваги те, що педагоги мають загально-педагогічну освіту, дирекція школи поставила питання про вивчення основ дефектології, невропатології, сурдопедагогіки вчителями школи. За цими темами педагоги пишуть реферати. Така робота ведеться вже п'ять років. Це дало можливість посилити ефективність навчання.

На закінчення зупинюся на проблемі, яка хвилює не тільки колектив нашої школи — низьке відвідування та запізнення на уроки. Ці питання не сходять з повісті денної партійних і профспілкових організацій УВП, педаггічної школи. Ми всіляко ставимо в приклад учнів школи, які добре вчаться і гарно працюють. Та це не дає бажаного ефекту.

Це результат відсутності постійної організаційної та виховної роботи з учнями. Та, в значній мірі, пасивної діяльності комісії сприяння школі і сім'ї на підприємствах, недостатній контроль за навчанням робітничої молоді з боку партійних та комсомольських організацій УВП.

Хочеться нагадати товаришам, що вони нарівні з педагогами школи несуть відповідальність за майбутнє глухих трудівників — юнаків та дівчат.

В. ЗУБОВ.
Директор Чернівецької ШРМ № 5.

НАШЕ ЖИТТЯ 3

Світ, відчутий серцем

ЛУК'ЯН ЗЛЕПКОВ, учасник танцювального колективу Івано-Франківського Будинку культури. Кадр із кольорового фільму «ДЕ СИНІ ВЕРШИНІ КАРПАТ».

КВІТНУТЬ ТАЛАНТИ

Нещодавно в м. Херсоні закінчився зональний звіт учасників художньої самодіяльності глухих чотирьох областей півдня України, присвячений 100-річчю з дня народження В. І. Леніна. Нашими гостями були колективи Миколаєва, Одеси та Сімферополя.

Три дні виступали самодіяльні артисти на сцені обласного будинку культури. В їх репертуарі були найрізноманітніші жанри сценічного мистецтва. Проаналізувати кожен виступ немає можливості, тому я зупинюся лише на тих, що найбільше сподобалися мені, як глядачеві.

Перш за все хочеться відзначити виступ В. Дубовицького з м. Одеси. Він задушевно виконав «Пісню про Одесу», заповнивши своїм мистецтвом всіх присутніх у залі. Його міміка, жести були виразними і пластичними, глибоко розкриваючи глибину душі. Тому не випадково за виконання цієї пісні В. Дубовицький дістав високу оцінку журі.

Дружніми оплесками нагородили глядачі одеситів тт. Дигаса і Кокоя, які виконали циганський танець.

На сцену виходить танцювальний ансамбль Кримської області. В його репертуарі сюжетні і масові танці: «В гостях у шефів», «Кримська весна», що були виконані з високою майстерністю. Цікаву виставу за п'єсою О. Толстого «Російський характер» показав колектив Севастопольського клубу глухих. Натхненна гра артистів глибоко схвилювала глядачів.

Вдало виступили на огляді драмгуртківці Херсонського обласного Будинку культури. Вони винесли на суд глядачів і журі п'єсу О. Штейна «Весна двадцять першого». Особливо майстерно виконали свої ролі тт. Резникович, Рудник, Грицуля, Бабанський та Харченко.

Зональний огляд показав, що всі колективи, які взяли участь у цьому творчому звіті, чимало попрацювали в період підготовки до виступу.

Н. ПЕРОВА.

Перекладач облвідділу УТОГ.

Протягом двох днів у Київському Палаці культури тривав огляд кінофільмів, створених кіностудіями Одеси, Сімферополя, Києва, Івано-Франківська, Херсона, Нікополя, Львова, Донецька та інших міст республіки. Кіноаматори привезли з собою 26 фільмів, з них 11 художньо-ігрових і 15 документальних.

Зал, де демонструвалися ці фільми, вщерть був наповнений шумом морського прибою, безмежно-чарівною природою синіх Карпат, його полонин з нескінченними сивими, мов хмари, отарами овець, кришталево чистими, ніби гірські потічки, звуками гуцульської трембіти і яскравим, що аж переливається, вбранням гуцул в іскрометному танку. Потім їх змінювали безмежні простори Придніпров'я з колосистими нивами, яким крокують далеко за обрій металеві щогли високовольтних ліній і звивистий біг між ними поїздів. Симфонію краси доповнює симфонія праці людини, бо всю ту красу створила саме вона. Благговоління людської праці і краси природи — ось те невід'ємне, суттєво-життєве, що вкрай сповнює серце і розум, надає наснаги для високого творчого горіння, радості для життя.

Тепер, коли компетентне журі підвело підсумки конкурсу і дало кваліфіковану оцінку кожному фільму, зокрема, можна сказати про деякі творчі досягнення та вади окремих кінострічок.

«Шляхами лєнінської «Іскри» — фільм художньо-ігровий, створений аматорською кіностудією «Каменярь» Львівського Будинку культури за сценарієм Володимира Яворівського. Постановив фільм керівник студії Мирослав Максимович.

У фільмі розкривається історична тема перевезення газети «Іскра» з-за кордону через західні області до Росії. Кінострічка починається показом високих будівель Львова, його вечірніх вогнів у вікнах. І в цьому своєрідна символіка «вогню» і «Іскри», епіграфом газети якої В. І. Ленін, як редактор, взяв слова з відповіді поета-декабриста О. І. Одоєвського на «Послання» О. С. Пушкіна. В свою чергу, вони також символічно підкреслюються, коли в кузню до старого коваля-гуцула, який переховував «Іскру», приходили односельці за вогнем, або коли «Іскру» передавали на поїзд, який слідував до російського кордону. Паровоз, мовби націнений вогненним словом, вже не міг встояти на місці, рвався, як баский, гарячий кін, в далеку путь, аби швидше доставити дорогий вантаж до місця призначення — робітничого класу Росії. А цьому передували, звичайно, найрізноманітніші перепони царської охоранки, про які лаконічно, лише кількома штрихами, але досить таки переконливо і показано у цьому фільмі.

Головну роль агента «Іскри» виконує самодіяльний актор Народного театру, маляр Львівського вагону-ремонтного заводу Володимир Курилас. Гра його невимушена, проста, майже невідкупна. Він повністю увійшов в роль свого героя. Дивлячись на нього, віриш — така людина повністю, до кінця віддана своїй справі, і якщо буде потрібно, ні миті не вагаючись, віддасть за неї власне життя.

Як недолік можна вважати деяку розтягненість окремих епізодів. В інших — навпаки, спостерігається деяка поспішність висловити певну думку, розкрити той чи інший задум. У фільмі герої ще мало подаються крупним планом, в яких виразно було б видно їх ставлення до подій, що відбуваються. Слід закинути авторам фільму і відносно одягу. Він іноді не відповідає зображуваному. З цим, власне, погоджується і сам постановник М. Максимович.

Заслугує уваги фільм «Доля» створений Г. Марковим, керівником кіностудії Сімферопольського Будинку культури. В ньому зображена доля вчителя Михайловського, людини, що пройшла важкий життєвий шлях. Саме яким був цей шлях ми дізнаємося зі спогадів Михайловського. Кінорозповідь ведеться досить тонко, емоційно, короткими штрихами, але динамічно, насичено. Вона справді хвилює глядача. Недоліком фільму є його перенасиченість окремими деталями, іноді зайвими, особливо це стосується його останніх кадрів.

Окремо варто поговорити про аматорський фільм «Міст», створений І. Мінделем, керівником кіностудії Харківського Будинку культури. Він же написав сценарій. У фільмі розповідається про чисте взаємне кохання Ірини і Ігоря. Коротка сюжетна фабула цього фільму така.

Два дні в мальовничій Пуші-Водиці тривали лижні змагання глухих Київщини. На старт вийшли команди спортсменів Білоцерківського, Київського УВП-1 та дослідного підприємства, а також Київського міського відділу УТОГ.

Гостра боротьба розгорілася між спортсменами дослідного підприємства та міського відділу. Дистанцію три кілометри серед жінок першою пододала Лілія Іванова — представниця команди міста. Другою прийшла до фінішу робітниця УВП-1 Ковальчук, а третьою була Федоренко з м. Білої Церкви.

ПОПЕРЕДУ ЛИЖНИКИ ДОСЛІДНОГО

Переможцем лижної гонки на десятикілометровій дистанції став досвідчений спортсмен Мінченко. Від нього на одну хвилину відстав Тарасенко, третім призером став Корнієнко.

У загальнокомандному заліку перше місце завоювала дружна команда Київського дослідного підприємства. Її нагороджено дипломом I ступеня і вручено кубок. Друге місце посіли лижники міського відділу УТОГ, третє — спортсмени Київського УВП-1.

Лижники, що показали на цих змаганнях високі спортивні результати, захищать честь Київщини на першості України серед глухих, що проходять в м. Івано-Франківську.

І. ЗАЛЕСЬКИЙ.

Молода дівчина Ірина, купаючись з подругою на річці, раптом почала тонути. Це помітив один із рибалок, що був поблизу, і кинувся її рятувати. Тим рятувальником і був Ігор, дуже добрий і щирий хлопець, але глухий. Та не дивлячись на це, вона посправжньому закохується в нього. Щоб бути разом з Ігорем, влаштовується на те ж підприємство, де він працює головним інженером. Все, здається, досить просто. Але це тільки на перший погляд. Ігоря кохає інша дівчина. Вона важко страждає, коли бачить Ірину і Ігоря разом. Та, на жаль, ось саме цей традиційний «трикутник» власне і підвів сценариста. Разом з тим, послабив художню цінність фільму. Проте, все ж таки фільм вражає передусім майстерною, невимушеною грою самодіяльних акторів, чого не можна сказати про інші фільми, що були представлені на конкурс.

Фільм «Міст» піднімає важливу життєво-моральну проблему відносин між людьми.

Вперше на огляд в цьому році було представлено мультиплікаційний фільм «Пригоди Шмелика», авторами якого є одесити В. Людвик та І. Дуценко. Фільм захоплює безмежною фантазією художників, яка приносить справжню естетичну насолоду глядачеві.

Серед документальних — кращими визнано кольоровий фільм «Де сині вершини Карпат». Його створили керівник кіностудії Івано-Франківського Будинку культури «Карпати» Роман Кульба у співдружності із операторами Степаном Гуцуляком, Миколою Хохуліним та ентузіастом аматорської студії Омеляном Крайківським.

Фільм яскраво, сліпучою барвистістю фарб розповідає про красу і принадність Прикарпатського краю, чарівність його природи, щасливе заможне життя гуцулів за допомогою лише окремих деталей, штрихів. Але фільм не має кінця. В ньому не порівнюються зміни, що відбулись тут за роки Радянської влади з колишнім життям Прикарпаття. Та все ж, не зважаючи на ці істотні недоліки, документальний фільм івано-франківських аматорів «Де сині вершини Карпат» справляє приємне враження і свідчить про неабияку професійну здібність оператора та сценариста.

Огляд-конкурс багато допоміг кіноаматорам. На ньому не лише переглядалися, але й широко обговорювалися майже всі фільми. Його учасники виявили бажання частіше зустрічатися із фахівцями, організовувати відповідні семінари, які б допомогли вдосконалити операторську, сценарну і акторсько-виконавську майстерність, техніку обробки кіноплівки тощо. Як показав огляд, такі семінари конче потрібні.

Учасникам конкурсу та, мабуть, в не меншій мірі читачам нашої газети цікаво буде довідатися про наслідки конкурсу. Серед 26 представлених на конкурс аматорських фільмів, присвячених лєнінському ювілею, кращими визнано:

художній фільм Львівської любительської кіностудії «Каменярь» «Шляхами лєнінської «Іскри». Цьому фільму присуджено диплом I ступеня і першу грошову премію;

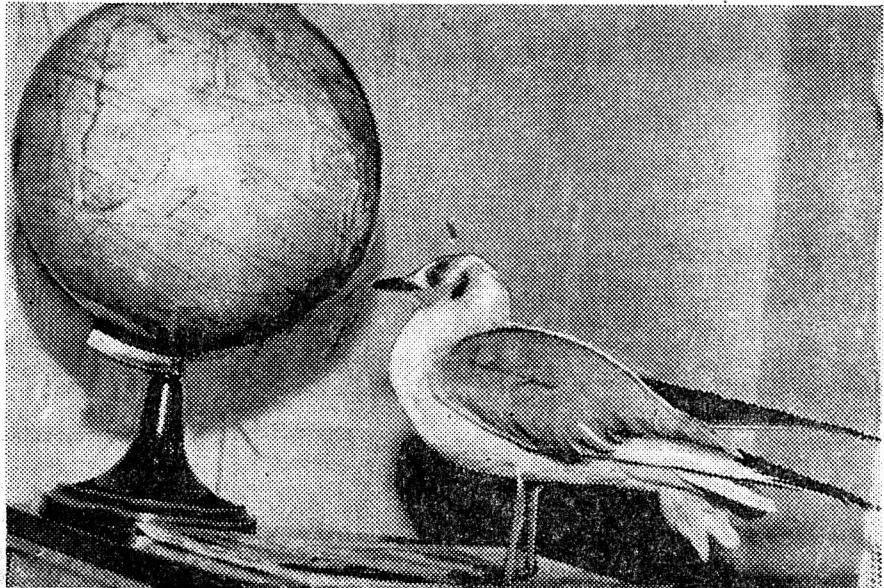
дипломи II ступеня і другі грошові премії присуджено івано-франківським кіностудіям за документальний фільм «Де сині вершини Карпат» та кіноаматору із Сімферополя Г. Маркову за художній фільм «Доля»;

дипломи третього ступеня і третю грошову премію одержать автор художнього фільму «Міст» І. Міндель, керівник аматорської кіностудії Харківського Будинку культури, автори мультиплікату «Пригоди Шмелика» В. Людвик та І. Дуценко та кіноаматори, що створили документальний кіножурнал «VIII з'їзд УТОГ», кіностудія «Каменярь» Львівського Будинку культури;

три заохочуючі премії присуджено колективу аматорської кіностудії Одеського Будинку культури за художній фільм «Велика сім'я», документальні фільми «Кавказькими стежками» і «Життя глухих Придніпров'я». За перший з них — киянину Ю. Церковникову, за другий — В. Іфіратову із Нікополя.

Кіноаматори мали змогу продемонструвати на конкурс свою художню, операторську і акторсько-виконавську майстерність, яка перекликається із важливими історичними та соціально-побутовими проблемами життя, вмінням бачити світ своїми очима, оригінально відчувати його власним серцем.

Л. РУСЕЦЬКИЙ.

Березень — перший місяць весни. На півдні, в Криму, прихід весни, її ознаки уже відчутні: заклопотались птахи.

Чорноморська чайка, яку підібрав пораненою восени і виглядів автор фото, теж проявляє заклопотаність — обирає маршрут на глобусі.

Фотоусмішка Р. СКОВО-РОДНИКОВА.

СЛІДАМИ НЕОПУБЛІКОВАНИХ ЛИСТІВ

В редакцію газети надійшов лист про виявлену недостачу матеріальних цінностей на Слов'янському УВП.

Як повідомив редакцію директор Слов'янського УВП тов. О. Решетняк, факти, вказані в листі, мали місце. Проведено інвентаризацію товарно-матеріальних цінностей у швейному цеху, встановлено недостача цінностей на суму 176 карбованців, за які від-

повідали старший майстер А. Шитков та змінні майстри Р. Ніколаєва та В. Ганноченко. Наказом по підприємству ця сума утримана з них.

Одночасно наказом по УВП зобов'язано старшого майстра цеху т. Шиткова здавати готову продукцію на склад тільки в присутності змінного майстра і за обома підписами у маршрутному листку про здану продукцію.

Редактор О. БОРИМЧУК

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«Наша життя» — орган Центрального правління Українського общества глухих.